

Het Museum voor Industriële Archeologie en Textiel & het roerend industrieel erfgoed

Eind 1996 is het twintig jaar geleden dat het Gentse stadsbestuur de eerste initiatieven nam om een textielmuseum in Gent op te richten.

Vanaf 1977 heb ik me full-time ingezet om dergelijk museum te realiseren. Reeds van in het begin van de jaren tachtig bleek dat het tot stand komen in Gent van een museum dat alleen op textiel was gericht niet houdbaar was. In dezelfde periode werd het me duidelijk dat ook een 'technisch museum' niet haalbaar was.

Er werd geopteerd om een museum op te richten dat de volle aandacht zou hebben voor de evolutie van de industriële samenleving, in de ruime zin van het woord.

In 1980 werd als eerste belangrijk feit de Vereniging voor Industriële Archeologie en Textiel opgericht, die weldra ook met een eigen tijdschrift op de proppen kwam.

Na zowat tien jaar werd een tweede mijlpaal bereikt. In 1986 werd aan het museum een oud textielgebouw, de voormalige spinnerij Desmet-Guéquier toegewezen. De aanvankelijke bedoeling was om dit gebouw te gebruiken als stapelplaats. Vanaf eind 1990 werd (en wordt) het echter geleidelijk tot museum uitgebouwd. Het museum kreeg ook een jaarlijks budget op de stedelijke begroting.

Twintig jaar na het eerste initiatief dat leidde tot de oprichting van het museum, meer bepaald in 1996 doemt de derde mijlpaal voor ons op : het museum krijgt een eigen personeelskader, waarin 17 personeelsleden voorzien worden.

Nu het Museum voor Industriële Archeologie en Textiel (MIAT) een eigen museumgebouw heeft en een eigen personeelskader in het vooruitzicht wordt gesteld, lijken vele problemen opgelost. Toch niet alle !

Het MIAT sleept alleszins nog één belangrijke moeilijkheid met zich mee, namelijk het museumdepot.

Op dit ogenblik worden de reserves van het museum ondergebracht in enkele loodsen die zich in zeer slechte toestand bevinden.

Vandaar dat ik hoop dat de vierde mijlpaal in de museumevolutie zal bestaan in het verwerven van een goede en ruime loods. Alleen op die manier kan het museum zich kwijten van één van zijn essentiële taken, namelijk het verzamelen en bestuderen van museumobjecten in verband met de industriële periode.

Het MIAT bezit op dit ogenblik voldoende objecten (machines, voorwerpen, documenten, schilderijen, foto's, affiches, enz.) om de evolutie van de industriële maatschappij op een behoorlijke manier te illustreren.

De loodsen, samen zowat 5000 m² zitten meer dan vol. Vrijwel nog dagelijks worden objecten aangeboden. Het stapelen en wegbergen van kleinere voorwerpen is nog niet zo problematisch. Voor grotere objecten en machines daarentegen is vrijwel geen plaats meer.

Het is dan ook de vraag of het museum zich blijvend kan openstellen voor de opvang van dergelijke grote museumvoorwerpen en machines.

Iedere conservator zal het er ongetwijfeld mee eens zijn dat zich tussen de musea onderlinge afspraken opdringen.

De realiteit ligt echter niet in de onwil om afspraken te maken, maar gewoon in te weinig werkingsmiddelen. Vandaar dat vanuit VIAT, maar ook vanuit andere industrieel-archeologische verenigingen dringend de verantwoordelijke cultuurminister van de Vlaamse Gemeenschap, de heer Luc Martens, moet benaderd worden met slechts één vraag : geef de bestaande industriële en technische musea meer stapelruimte, met andere woorden geef ze meer werkingsmiddelen !